

man gaar meget vidt i sin Billighedsfølelse mod Byerne, naar man ogsaa vil indrømme dem en Ret til at forlange Baner fra begge Ender af samme By. At Jernbanegaarden i sin Tid blev lagt ved Besterbro, var efter min Mening urigtigt. Den burde vistnok have været lagt ved Nørrebro; men det lader sig nu ikke forandre, og efterat der er indrettet Sporveie baade indenfor og udenfor Byen, vil det ikke siges stort. Naar Banen føres fra Kjøbenhavns Banegaard til Nyhavn, hvad den efter denne Lov jo skal, tror jeg, at den østlige Del af Byen, forsaavidt Handelen angaar, er nogenlunde forsynet, og i alt Fald gaar Andragendet fra den østlige Del af Byen om en Jernbane ikke ud paa at faae en Jernbane til Hellerup, men paa at faae en Bane netop til Hørsholm eller den nordlige Del af Sjælland. At Banen ingen Indtægt vil give, er jo Ministerens Mening. Jeg veed imidlertid ikke, hvorvidt han kan have nogen Mening derom. Vist er det i alt Fald, at de Folk, som have søgt om Koncession, mene, at den vil betale sig, og naar den Mening, Ministeren har udtalt ved Sagens 1ste Behandling, maatte være rigtig, at det kan være tilladeligt for en saadan Bane, der ikke anlægges eller bestyres af det sjællandske Jernbaneselskab, at have Stationer ved Ørdrup og i Ermelundsstoven, saa kan jeg ikke tro Andet, end at ogsaa det Banestykke herfra til Høiden af Klampenborg vil betale sig. (Indenrigsministeren: Det har jeg ikke sagt.) Det sagde den ærede Minister ved Sagens 1ste Behandling: at han var enig i, at der kan anlægges Stationer udenfor Dyrehavens Ægn, altsaa i Nærheden af Fortunen, uden at man kommer i Strid med det sjællandske Jernbaneselskabs Privilegier. Deri er jeg nu slet ikke ganske enig, jeg anser det i alt Fald for tvivlsomt; men naar Ministeren tror, at det lader sig gjøre, kan jeg ikke tro Andet, end at Banen vil betale sig, og at den vil gjøre den Nytte, at sprede de Lytstreifende fra Kjøbenhavn noget mere, og herved give det sjællandske Jernbaneselskab mindre Uleilighed med Befordringen af den Masse Reisende, der navnlig om Søndagen strømmer til dets Bane. Jeg fastholder mit subsidiære Forslag og beder Lyttinget om i alt Fald at stemme de 2 Baner ud. Derved bliver Intet foregrebet, og der er ingenfomhelst Nødvendighed for at vedtage en Bane fra den østlige Del af Kjøbenhavn til Hellerup, naar man ikke tør eller vil gaa ind paa den anden, hvorom jeg har stillet Forslag.

Indenrigsministeren (Lobjensen): Naar jeg har udtalt, at der ikke foreligger Ønske om en Bane fra Charlottenlund til Hørsholm, vil det, forsaavidt det principale Forslag angaar, selvfølgelig være det Samme som at udtale, at det sjællandske Jernbaneselskab, som man tiltænker at udføre den i det principale Forslags første Del nævnte Bane, ikke har udtalt noget Ønske i den

Retning og sandsynligvis aldrig vil kunne gaa ind paa fra Charlottenlund at føre en Bane til Hørsholm. Den Lystbane, der gaar til Klampenborg, vil utvivlsomt, naar man ser paa Kaartet og Terrainforholdene, ses at være lidet skiftet til at danne Udgangspunktet for en saadan Bane. Naar jeg nævner dette, er det kun for at vise, hvorledes Forslag, der bringes ind ved privat Initiativ ofte paa et eller andet Punkt lide af Mangler, der tilsyneladende ikke ere store, men dog gjøre Udførelsen umulig. Det er efter min Mening en Omstændighed, som, om ogsaa de sjællandske Jernbaneselskab var villigt til et Anlæg til Hørsholm, vilde gjøre dette umuligt for det, naar Banen skulde gaa fra Charlottenlund. Det ærede Medlem fastholdt og udtalte med den mest afgjorte Bestemtighed, at det var Noget, der ikke generede Indenrigsministeriet, at Baner ikke ere undersøgte, og han gjentog, hvad han tidligere havde sagt, at det bedste Bevis var jo Jernbanelinien mellem Frederiksfund og Frederiksberg eller et andet Punkt. Da det er det bedste Bevis, vil jeg kun inddegaa det, thi dermed antager jeg, at de alle maa være slaaede til Jorden. Den nævnte Linie er en af de Linier, som det sjællandske Jernbaneselskab mest har havt sin Opmærksomhed henvendt paa at undersøge, idet det nemlig først gik ud fra en Linie til Kilerød og dernæst paa Regjeringens Opfordring om at føre Banen nærmere til Kjøbenhavn, har undersøgt forskellige Linier: til Holte, Lyngby, Hellerup, for at føre denne Bane ind paa Nordbanen, og endelig, da der efter Plenarbestyrelsens Ønske om, at gaa ind paa en anden Linie, kom en Forhandling i Gang om at føre Banen ned til Frederiksberg, har man ogsaa undersøgt, hvorledes den ad den Vej hensigtsmæssigst og bedst kunde anlægges. Vil man altsaa nævne en Linie, der har været grandig undersøgt, ikke alene da den først blev foreslaaet, men ogsaa, hvad det ærede Medlem rigtig udtalte, gennem hele Rækken af Kompasstreger, saa er det denne. Frederiksfundsbanen er altsaa ikke et Bevis, som man med Rette skal kunne anføre. Naar det dernæst er blevet sagt, at det er en overdreven Fordring for en By som Kjøbenhavn, at den vil have en Jernbane fra begge Ender, tror jeg at burde henlede Opmærksomheden paa, at Cirkelbaner ere en ganske almindelig Foranstaltning omkring de fleste Hovedstæder. Næsten alle større Byer have saadanne Baner, som sætte de forskellige Hovedudgange fra Byen i Forbindelse med hinanden. Det er derfor ingenlunde urimeligt, at Kjøbenhavn faar en saadan Fordring opfyldt, da man maa indrømme, at for Beboerne ved Østerport og paa Østerbro er der en meget lang Vej til Jernbanestationen, hvis Beliggenhed jo heller ikke tiltaler det ærede Medlem. Naar der blev henvist til, at Havnbanen til Nyhavn vilde være til Gavn for Østerbroes Beboere, veed jeg ikke, om Østerbroes Beboere vilde være god-